

Sygn. akt II AKz w 1663/10

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSA Beata Basiura**

Protokolant: Dariusz Bryła

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **K. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i inne

na skutek zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 26 października 2010 r. sygn. akt IV Kow 333/10/pr

w przedmiocie: odmowy udzielenia przerwy w wykonaniu kary

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., a także art. 618 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. oraz art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445 z późn. zm.) oraz § 1 i § 2 ust. 1 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzania dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 46, poz. 254 z późn. zm.)

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w Katowicach) na rzecz biegłego lekarza z zakresu kardiologii J. S. kwotę 220 zł (dwieście dwadzieścia), tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii w sprawie;
3. uiszczoną opłatę zaliczyć na poczet kosztów sądowych związanych z postępowaniem w przedmiocie przerwy w wykonaniu kary, a wydatkami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 października 2010 r. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej odmówił skazanemu K. S. udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, z uwagi na brak po temu podstaw, o których mowa w art. 153 § 2 k.k.w. Sąd uznał, iż ze sporządzonych opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu chorób wewnętrznych, ortopedii i traumatologii oraz psychiatrii wynika, iż skazany nie cierpi na schorzenia, które przemawiały za koniecznością udzielenia mu przerwy w wykonaniu kary. Z kolei konieczna do przeprowadzenia diagnostyka w sferze neurologii, w ocenie Sądu Okręgowego może być wykonana w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w ramach więziennej służby zdrowia oraz przy wykorzystaniu instytucji czasowego zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego na zasadzie art. 141a k.k.w.

Rozstrzygnięcie to zostało zaskarżone przez obrońcę skazanego, w którym podniósł on zarzut rażącego naruszenia art. 153 k.k.w. poprzez błędne zastosowanie tegoż przepisu, polegające na odmowie udzielenia skazanemu przerwy w

odbywaniu kary, pomimo istnienia faktycznych i prawnych przesłanek przemawiających za udzieleniem skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny przyjął, iż ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy są w pełni trafne i poparte zgromadzonym materiałem dowodowym.

W treści wniesionego zażalenia obrońca nie wskazał przesłanek, które mogłyby przemawiać za udzieleniem skazanemu przerwy w odbywaniu kary. Kodeks karny wykonawczy wyraźnie stanowi, iż sąd penitencjarny może udzielić przerwy w wykonaniu kary, jeżeli przemawiają za tym ważne względy zdrowotne, rodzinne lub osobiste, a także w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie orzeczonej kary (por. art. 153 § 2 k.k.w. oraz 153 § 1 w zw. z art. 150 § 1 k.k.w.). Żadna z powyższych okoliczności nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Nie ulega wątpliwości, że – zgodnie z opiniami biegłych lekarzy specjalistów – w obszarze kardiologii, ortopedii oraz psychiatrii, pomimo istnienia pewnych schorzeń i dysfunkcji, brak jest na tyle poważnych dolegliwości aby stanowiły one przyczyny przemawiające za udzieleniem skazanemu przerwy w wykonaniu kary.

Z uwagi na przeprowadzone wobec skazanego w ostatnim okresie liczne badania i konsultacje, dopuszczono ponownie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii oraz z zakresu kardiologii.

Biegły neurolog w swojej uzupełniającej opinii stwierdził, że istniejące zmiany zwyrodnieniowe nie powodują niewydolności naczyniowej mózgu ani dysfunkcji układu ruchu, wobec czego skazany w obecnym stanie zdrowia może odbywać karę pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego.

Z kolei biegły kardiolog w oparciu o wyniki aktualnych badań diagnostycznych uznał, iż tendencja do przyśpieszonego rytmu serca jest najpewniej wynikiem stresu związanego z odbywaniem kary pozbawienia wolności i można go zwolnić przy użyciu leków z grupy beta-blokerów. W konsekwencji biegły skonstatował, że ustalone rozpoznanie kardiologiczne nie stanowi przeciwwskazania do odbycia przez skazanego kary w warunkach zamkniętego zakładu karnego.

W zakresie dotyczącym wynagrodzenia biegłego należy stwierdzić, że uwzględniając kwalifikacje wymagane od biegłego oraz czas poświęcony na przygotowanie opinii, kwoty należności wynikające z przedłożonego rachunku nie są wygórowane. Nie przekraczają one również kwot wynikających z przepisów przywołanego w podstawie prawnej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Ze względu na fakt, iż podana przez biegłego kwota została pozytywnie zweryfikowana pod względem formalnym i rachunkowym, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Mając więc na uwadze powyższe ustalenia, nie dopatrując się w złożonym w sprawie środku odwoławczym zasadnej argumentacji mogącej wpłynąć na odmienną ocenę niniejszej sprawy, orzeczono jak w sentencji.